

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIV. évfolyam I. szám

2020. január

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte lévő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának jobbára ült.”

Zsidókhöz írt levél 12:2

Egyházunk 2020. Évi Jeliséje:

*„Csendesedjete el és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”
Zsoltár 46:11*

Tervezett januári programjaink:

5-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai és szövetség megújító istentisztelet (III. Mózes 23,23-25; IV. Mózes 29,1-6)**

5-12-ig **Alians imahét**, témája: **HOL A HELYEM?**

5-én, vasárnap 17 órakor: Pécsi Baptista Gyülekezet

6-án, hétfőn 18 órakor: Szeretetvár Gyülekezet

7-én, kedden 18 órakor: Reménység Gyülekezet

8-án, szerdán 18 órakor: Methodista Gyülekezet

9-én, csütörtökön 18 órakor: Apostoli Gyülekezet

10-én, pénteken 18 órakor: Pécs-Somogy Baptista Gyülekezet

11-én, szombaton 18 órakor: Kertváros Református Gyülekezet

12-én, vasárnap 17 órakor: Reménység Gyülekezet

12-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Ima és böjt társadalmi megújulásért (Zsoltár 85,7)**

19-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Ima és böjt egyházi és gyülekezeti megújulásért (Zsoltár 85,7)**

19-26 **Ökumenikus imahét** témája: **EMBERSÉG**

25-én, szombaton **Hajléktalan szolgálat**

26-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Ima és böjt személyes életünkért és családunkért (Zsoltár 85,7)**

Január 31-től február 2-ig **MIX tábor Óbudán**

Rendszeres programjaink:

Szerdán 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Csütörtökön 17 órakor **házcsoport** van Pécssett (változó helyszínnel)

Pénteken 17 óra **bibliórát** tartunk Hidason

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
15⁰⁰ órakor Hidason

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.
Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkesünkknél lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

*Urunk, aki kezekben tartod az időt, vedd el ennek az évnek a terhét is, és fordítsd azt áldásra.
Te magad mutatod meg Jézus Krisztusban a középpontot, ezért vezess minket célunk felé.*

J. Klepper

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

365 nap

Háromszázhatvanöt napon,
Jézus, Te légy oltalom,
Jézus Te légy a holnapom,
Te égbe váró **Irgalom!**

FÜLE LAJOS

Elkészett B. Ú. É. K

*„Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad!”
Ézsaiás 49:15/b*

Csöngettek. Riadtan néztem félig megírt igehirdetésemre, megválaszolatlan leveleimre, aztán átleselkedtem a függönyön. Törékeny, görnyedt női alak állt a kertajtó előtt. Feketében. Szőrmekalapocskája alól kihérlő haja árulkodott a koráról. Temetés lesz, gondoltam, és megnyomtam a kapunyitó zár gombját.

Az előszobában elébe mentem. Amikor rám nézett, ismerősnek tűnt. Hol láttam? A templomban? A városban? Csak meg ne kérdezze: Ugye, tudja ki vagyok? Ilyenkor mindig zavartan keresgélem a szavakat, mert tudnom kellene valamit, amit nem tudok. Bemutakozom, hátha meg-

mondja ő is a nevét, de csak bólintott. Lesegítettem a kabátját, és bevezettem a dolgozószobámba. Olyan súlytalanul ereszkedett le az egyik karosszékbe, mintha ő maradt volna kint, s kabátja jött volna be. És hirtelen kicsi lett. Pedig elég magasnak látszott az előbb. Leültem én is, vele szemben - és vártam. Hátha mégsem temetés?

Valóban nem az volt.

- Itt jártam az SZTK-ban, gondoltam benézek egy pillanatra, talán itthon találom.

Szeretem ezt az utcasarkon terpeszkedő, behemót épületet, mert lehet rá hivatkozni. Ismerős, beszédnyitó mondat volt az. Én is a szokásos kérdéssel válaszoltam:

- Csak nem beteg?

Mint akinek nehezebb esik a szó, most emelte fel először a fejét, és nézett rám, s akkor megláttam a szemében a homályt. Mindenki szemében ott felhősödik, akinek lelki kín bujkál a betegsége mögött. Olyan, amire nincs felírható gyógyszer, ezért a megnevezhető betegségre kér valamit.

- Tulajdonképpen csak gyógyszereket írtam fel. Halkan, el-eltűnődve ejtette a szavakat - ismeri hogy van ez... Az én koromban már tudja az ember, mire van szüksége. Az orvosom is tudja, ha meglát, már írja is... Amíg a férjem élt, mindennap kijárt hozzá vénás-injekciót adni... Akkor engem is ellátott gyógyszerekkel...

Már derengett valami. Ült már így egyszer velem szemben, ebben a karosszékben. Akkor valóban temetést jött jelenteni, a férje temetését megbeszélni.

Hallgattunk mind a ketten. Ő szólalt meg ismét.

- Bár nem tudom, minek a gyógyszer, amikor meghaltam.

Olyan szenvtelenül mondta ezt, hogy előbb ettől rezzentem meg, csak azután fogtam fel, mit is mondott. Betegebb, mint gondoltam. Mintha kitalálta volna:

- Nem zavarodtam meg - nézett rám a homály mögül -, csak meghaltam.

- ?

- Talán emlékszik, a férjem főosztályvezető volt. Sok ismerősünknek, jó barátunknak írtunk karácsonyi, újévi üdvözlőt. Ő már december közepén elkezdte írni a lapokat, és január közepén fejeztük be a köszönő kártyákkal. Tudja, a nem hivatalosakat én is aláírtam. A keresztnevemmel. Így kérte. Amikor minddel kész volt, egy részét kiválogatta, és elémtette: Ezeket te is írd alá. A keresztnevedet. Így kedvesebb. Ezt minden

évben hozzátette: így kedvesebb... Ugye, emlékszik milyen sokan voltak a temetésén? Akkor nem is láttam, csak a fényképeken. Később... A múlt évben még kaptam tizenöt-húsz üdvözlő lapot. Most én is írtam. Volt beosztottjainak, munkatársainak, vagy tíznek, akinek tudtam a címét, vagy a hivatalba. Ő csak barátainak nevezte őket... Mit gondol, hány választ kaptam, jókívánságot a jókívánságra?

- ?

- Egyet sem. Tudja mit jelent ez?

- ?

- Hogy meghaltam. Én is.

- Nem értékeli túl a figyelmetlenségüket? - kísérleteztem a szavakkal. Szemében a homály még homályosabb lett. Vontatottan válaszolt:

- Gondolja el, maga integet valakinek, akit kikísér a vonathoz, integet és az magára néz, úgy, mintha nem is látná, és nem is int vissza. Mit érezne? Ne, ne válaszoljon. Azt érezné, hogy nincs. Aki pedig volt és nincs, az meghalt.

Valóban nem válaszoltam. Mit is mondhattam volna, csak közhelyeket. Mikor felnéztem, már állt. Nyújtotta kezét.

- Tulajdonképpen csak ezt akartam elmondani.

A házajtóig kísértem. Nem engedte, hogy a kertajtóig kimenjek:

- Megfázik, maradjon.

S akkor gyerekesen, sután, dadogva köszönés helyett kicsúszott a számon:

- Boldog új évet kívánok...

- Én is magának. - És elment.

Szobám ablakához léptem. Akkor csukta be a kertkaput. Felnézett. Tétován felintett kezével. Fehér ujjai pillanatig ott rebegtek a vasrácsok felett. Visszaintettem. Azt hiszem, már az SZTK-nál járhatott, még mindig integettem.

Talán most is.

Azoknak, akiknek nem integettem vissza.

GYÖKÖSSY ENDRE
„MAI PÉLDÁZATOK” CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

*„A megrepedt nádat nem töri el,
a pislogó gyertyabelet nem oltja ki.”*

Ézsaiás 42:3

Égi erőktől átöleelve

Égi erőktől átöleelve szépen,
védelmet, vigaszt nyerve biztosan,
úgy vágyom élni most is az új évben,
véletek lenni, s menni boldogan.

Még a régi kínok a szívünkben ülnek,
még gonosz napok súlyos terhe fáj,
add üdvösséged zaklatott lelkünknek,
mit nekünk szerzél, ó, égi Király.

És nyújtsad bár a nehéz kelyhet nekünk,
kínnal, keservvel csordultig telít,
hálásan vesszük zúgolódás nélkül
és áldjuk érte drága kezeid.

És ha örömet még valaha adnál
e világon, és napja ránk nevet,
majd elidőzünk az elmúlt napoknál,
s néked ajánljuk fel az életet.

Lobogjon csendben gyertyáidnak lángja,
melytől eloszlik majd a vak sötét,
add, hogy az ember egymást megtalálja,
tudjuk, a fényed űzi el az éjt.

És bár most minket körülvesz a mély csend,
a világnak hadd halljuk a dalát,
mely láthatatlan körülöttünk felcseng,
gyermekeid magasztos himnuszát.

A jó hatalmak csodás rejtekében
vígasszal várjuk azt, mi még jöhet,
Isten velünk van reggel és az éjben,
s tudjuk, minden nap szent keze vezet.

Egy értékes ajándék

Semmi sincs, ami pótolhatná a szeretett ember távollétét számunkra, s ne is próbáljuk pótolni azt. Egyszerűen el kell viselnünk, ki kell tartanunk. Ez először nagyon keményen hangzik, de mégis nagy vigasztalás, mert az úr, amíg valóban betöltetlen marad, addig össze is kapcsol bennünket. Tévedés azt mondani, hogy Isten betölti ezt az úrt. Egyáltalán nem tölti be, inkább üresen hagyja, s ezáltal segít bennünket, hogy igazi közösségünket, bár fájdalmak között, de mégis megőrizzük. Továbbá: mennél szebbek és gazdagabbak az emlékeink, annál nehezebb az elválás.

A hála azonban csöndes örömmé változtatja az emlékezés kínját. A szép emlékeket nem túskeként hordozzuk magunkban, hanem drága ajándékként. Nem szabad emlékeinkben vájkálnunk, nem szabad azoknak magunkat kiszolgáltatnunk – egy értékes ajándékot sem nézegetünk örökké: csak kivételes órákon vesszük elő, különben pedig rejtett, bár bizton birtokolt kincsként őrizzük. Ilyenkor maradandó öröm és erő származik az emlékekből. ... Az ébredés pillanatától elalvásig Isten kezébe kell ajánlanunk a másikat, s az érte való aggodásunknak érette való imádsággá kell válnia.

DITTRICH BONHOEFFER
FORDÍTOTTA DR. TIRINGER ISTVÁN

Uram, nyisd meg a szemeimet”

Egy ember eltévedt a sivatagban. Éjjel-nappal bolyongott. Állandóan azt latolgatta, mennyi idő kell ahhoz, hogy az ember éhen, vagy szomjan haljon. A kegyetlenül tűző nap egészen kiszárította, lázas volt.

Ha kimerülten néhány órát aludt, vízről, narancsról és datolyáról álmodott. Azután még nagyobb kínokra ébredt, és tovább támolygott.

Egyszer csak megpillantott egy oázist a távolban.

- Nini, délibáb! - gondolta. - A légrétegek tükröződése, ami a bolondját járhatja velem, mert hiszen a valóságban semmi sincs ott.

Közeledett az oázishoz, de az nem tűnt el. Ellenkezőleg, mind jobban kirajzolódott. Látott datolyapálmákat, füvet és sziklákat, amelyek között egy forrás buzogott.

- Ez természetesen agyrém is lehet, amivel az én félőrült agyam hi-teget engem. Támadnak ilyenek abban az állapotban, mint az enyém.

Természetesen! És most még a forrás csobogását is hallom. Hallucináció!
Milyen kegyetlen is a természet!

Ezzel a gondolattal rogyott össze. Hangtalanul megátkozta az élet cél-
talanságát, és meghalt.

Egy óra múlva két beduin talált rá a holttestére.

- Meg tudod ezt érteni? - kérdezte az egyik a másiktól. - A datolyák
majdnem a szájához értek, csak ki kellett volna nyújtania a kezét. És itt
fekszik közvetlen a forrás tövében. Éhen és szomjan halt a legszebb oázis
közvetlen közelében. Hogyan lehetséges ez?

- Modern ember volt - felelte a másik beduin. - Nem hitt benne!

Milyen közel van Isten a ma emberéhez is - és a „modern” ember nem
veszi Őt észre!

V E T É S É S A R A T Á S - 1986/I

A Biblia átalakít

Egy csendes-óceáni sziget közelében a 19. század végén elsüllyedt egy
angol hajó. A hajótörötteket befogadták a bennszülöttek. A megmenekült
kapitányt a törzsfőnök látta vendégül kunyhójában. Az angol gúnyolódó
volt, és amikor a kunyhóban a bennszülöttek nyelvén egy Újszövetséget
meglátott, kinevette azt az „együgyű” könyvet, amiben az ő hazája „felvi-
lágosodott” emberei már nem hisznek.

- Kapitány - mondta a törzsfőnök -, ne csúfolódjék ezen a könyvön,
mert ma ez mentette meg az ön életét. Mielőtt ez a könyv kunyhóba
került, egyetlen hajótörött sem maradt életben, aki a mi szigetünkre ve-
tődött. Ez a könyv változtatott meg bennünket.

Közülünk ma is nagyon sokan, anélkül, hogy tudnák, azokból a befo-
lyásokból és erőkből élnek, amelyeket a Bibliának köszönhetünk.

V E T É S É S A R A T Á S - 1986/I

Ne félj, csak higgy!

Ne félj, csak higgy! - szól a **Lélek**,

Ne félj, csak higgy az **Igének**!

Akik hisznek, élve élnek,

Akik nem hisznek, félve félnek

F Ü L E L A J O S

Ne félj, csak higgy!

Ha éjszaka vesz körül és sötétség,
s nem látsz utat a pusztaságon át,
Valaki ott van veled és vezérel,
hűségesen, átszegezett kezével.
Ne félj, csak higgy! Néki gondja van rád!

Bízhatz benne! Mért csüggednél, remegnél?
Engedj néki, ha próbál, tisztogat!
Ismer! Elmondhatsz mindent. Érti, hallja.
Ha elfáradtál, hordoz erős karja.
Ne félj, csak higgy! És vedd Rá gondodat!

Veled az Úr a szenvedés tűzében.
S ahogy az ötvös perceket figyel,
hű tekintete öröködik feletted:
drága aranya tűzben el nem veszhet.
Ne félj, csak higgy! Idején kiemel.

DORA RAPPARD

Három szerző gondolatai a 23. Zsoltárral kapcsolatban

Teljes ellátás juhok számára

A 23. Zsoltárt sok ember vigasztaló és bátorító szóként ismeri, és nagyon szereti. Úgy gondolom, ez azért van így, mert a gondoskodás, a teljes körű ellátás, és az oltalom gondolatát közvetíti, és ezért jól célba ér.

Aki figyelmesen megnézi ezt az éneket, az felismeri, hogy Dávid, minket, embereket az első részben (1-4. vers) a bárányok szerepébe helyez. Itt teljes mértékben a mi passzivitásunkról van szó. Sokaknak nem is olyan könnyű egy ilyen pozícióba helyezkedni. Nagyon is azt szeretnénk, hogy megvalósítsuk önmagunkat, és az életünket aktívan tartsuk kézben.

Nos, a juhok nagyon ápolás igényes állatok, és csak szűk korlátok között önállóak. Pl. egy juh, amelyet a hátára fektetnek, rosszabb helyzetben van, mint egy bogár. A bogár kapálódzik, hogy megint a lábaira tud

jon állni, a juh lemerevedve vár arra, hogy egy ember felsegítse. Hogy ne akarjunk „önellátóak” lenni, hanem, végső soron mindent Istentől várjuk el, és teljes mértékben rábízunk magunkat – ezt a tartást felvenni elég nehéz. Csak az ilyen embernek „szabad” a 23. Zsoltárt elimádkoznia, vagy még sem? Érdekes: inkább olyan feliratú pólóingeket (T shirts) lehet látni: „Herceg vagyok, apám a király”, mint olyanokat, hogy „Az Úr az én pásztorom, én egy birka (juh) vagyok.”

NILS DRÜCKLER

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Az Úr az én pásztorom és vendéglátóm

A juhok élete veszélyesebb, mint ahogy azt néhány idillikus kép el akarja hitetni velünk. Itt vadállatok, sziklás kapaszkodók, úttalan terepek és kopár földek vannak. Nagyon fontos, hogy legyen egy jó pásztor.

Dávid tudja, hogy miről beszél, végül is ő maga is pásztor volt (I. Sámuel 17:34-36). Bár királyként népe védelme a feladata, tisztában van azzal, hogy:

sok esetben a király sem tud már tenni semmit. Ha elfogy az életerő (3.), ha körülvesznek a halál árnyékai (4.), ha egzisztenciális gondok kínoznak (2.), akkor nagyon jó, ha te Istenem, az én igaz pásztorom, velem vagy (4.).

Az 5. versben változik a kép: Isten most a nagy, a barátságos vendéglátó! A terített asztalnál érzem meg jóságát (lásd Zsoltár 22:27-et is). Olajjal megkenetni és ellátásban részesülni (5.), azt mondja nekem, hogy: te, Istenem a tied közé számítasz engem. A különleges védelmed alatt állok!

Nincs szándékunkban ezt a biztos és őrzött helyet valaha is elhagyni (6.). Bízunk Istenben. Néha kerülünk olyan helyzetekbe, amelyekben kifejezésre szeretnénk juttatni ezt a bizalmat.

Egy felvételi beszélgetés (interjú) előtt, vagy egy komoly orvosi diagnózis után, a halállal szemben állva, jó dolog, ha a 23. Zsoltárt – kívülről megtanulva – a szívünkben hordozzuk.

FRITZ NEUBACHER

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Minden jó

Vajon a juhok gondolkodnak a pásztorokról? Valószínűleg aligha, de Dávid pásztorfiúként (I. Sámuel 16:11) biztosan sokat foglalkozott gondolatban a juhokkal. Imádságába a bárányokról szóló tapasztalatait viszi át. Az Uráról gondolkodik, és mindarról, amit vele átélt. Ekkor ötlik fel benne a pásztor példája, aki mindent megtesz a nyájáért, ami hatalmában áll, hogy jól menjen sora: vezeti, ellátja étellel (2-3.), és megvédi a veszélyektől őket (4.).

Jut még valami eszükbe?

Milyen képe van önnek Istenről? Ki, vagy mi formálta az Istenről alkotott képüket? Mindenki védettséget, oltalmat, gondoskodást és útmutatást kíván, de akinek negatív tapasztalatai voltak, annak néha segítségre van szüksége ahhoz, hogy képes legyen elfogadni Istentől a bizalmat és a gondoskodást.

A második részben az 5. verstől kezdődően Dávid a terített asztal képét használja: Isten a vendéglátó (fogadós), mint olyan valaki, aki otthont kínál, mint aki minden élethelyzetben gondoskodást nyújt. Dávid e téren is rendelkezik tapasztalattal. Milyen gyakran átélte Isten segítségét, különösen abban az időben, amikor bujkálnia kellett Saul elől. Mindezek tették Dávidot Izrael királyává és pásztorává.

Szeretném az életemet Isten ajándékeként fogadni, hálásnak lenni a nehéz és kemény időszakokért is (4.). Istennek terve van az életünkre nézve, áttekintése van felette, és tudja, hogy mi a fontos a számunkra. Még ha nem is mindig értjük meg vezetéseit, Dávidhoz hasonlóan tudhatjuk, hogy: ő a jó pásztor(om).

CHRISTA KÖHLER

FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Bízzál

Bízzál! Nincs ennél fontosabb,
fedezetet rá Isten ad,
s az Ő örök körébe von
Jézus által a bizalom.

FÜLE LAJOS

„Nagyobb javam nincsen Istennél”

Beszélgetés Simon András grafikusművésszel, költővel

Simon András (1958) egyetlen vonallal megrajzolt, mély Krisztus-hitet kifejező grafikai új utakat nyitott a magyar grafikusművészet történetében. Költeményei is egészen sajátos imádságok, sokak lelkét megérintik. A közelmúltban életmű-kiállítása volt látható az Újpesti Polgár Centrumban működő Újpest Galériában. A grafikusművésszel, költővel, íróval műtermében beszélgettünk.

– *Egészen kisgyermekkorától kezdve élt Önben a rajzolás vágya. Ha jól tudom, már két és fél évesen apró kis graffitiket készített a lakásuk falaira. Kik fedezték fel a tehetségét?*

– Legelőször az édesanyám figyelt fel rám, bár nem volt ilyen irányú képzettsége. Egyszerűen csak tetszettek neki a rajzaim, és gondosan megőrizte őket. Egyszer aztán, amikor negyedikes kisdíák voltam, eljött hozzá egy fiatal barátnője, akinek kávézgatás közben megmutatta a munkáimat. Ő Tarkó Magda énektanár és amatőr képzőművész volt, aki meglátta bennem a tehetséget, és arra biztatta a szüleimet, hogy mindenképpen taníttassanak. Az ő ajánlására átiratkoztam a Mártonhegyi úti általános iskolába – egyébként ő is ott tanított –, s az akkori idők egyik legnagyobb rajztanárának, Bakonyi Mihály festőművésznek a növendéke lettem. Nagyszerű szakmai tudással és pedagógiai érzékkel készítette fel a tanítványait a Képző- és Iparművészeti Szakközépiskola felvételijére. Neki köszönhetem, hogy a huszonötösörös túljelentkezés ellenére az elsők között vettek fel ebbe a legendás hírű iskolába.

– *A gimnáziumi évek után sikeresen érettségizett, majd jelentkezett az Iparművészeti Főiskolára, a következő évben pedig a Képzőművészeti Főiskolára, de nem vették fel. Hogyan élte meg ezt? Nem ingott meg az önmagába és a tehetségébe vetett hite?*

– Szerencsére nem. A Jóisten kegyelmének köszönhető, hogy volt egy benső bizonyosságom. Éreztem, tudtam magamról, hogy tehetséges vagyok. Ezenkívül nagyon erős volt bennem a motiváció, hogy művész legyek. Azt is éreztem, hogy a művészi képességeim megítélését nem szabad

átengednem a felvételiztető tanároknak, akik nem ismernek engem. Így aztán amikor másodszer is elutasítottak, őszintén bevallom, megsértődtem, hiszen életem talán legjobb portréját rajzoltam a felvételi vizsgán. Akkor nagy eltökéltséggel és meglehetősen daccal a szívemben azt mondtam magamban a főiskola vezetőségének: „Idehallgassatok, ha egy ekkora tehetség, mint amilyen én vagyok, nem kell nektek, akkor magatokra vessetek, mert én nélkületek is művész leszek!” Belátom, erre a mondatra a legjobb indulattal sem foghatnánk rá, hogy keresztényi alázatból született. Mindenesetre átlendített a csalódáson, és segített továbblépni. Végül is beigazolódott az előérzetem, és a Jóisten kegyelméből főiskolai diploma nélkül is művésszé lettem.

– *Az érettségi megszerzése és a két sikertelen felvételi után a Nemzeti Tankönyvkiadónál dolgozott mint grafikai szerkesztő. Később külső munkatársként két év alatt 28 könyvet illusztrált. Végül azonban fel kellett hagynia az illusztrálással, mert megcsömörlött attól, hogy mindig mások gondolatait kellett lerajzolnia. Így 1980-ban munkanélkülivé vált, noha akkor már a feleségéről és két kicsi lányáról is gondoskodnia kellett. Ekkor mondta el élete legfontosabb imádságát. Hogy is volt ez?*

– Szorongatott és kilátástannak tűnő helyzetemben arra kértem az én szerető Istenemet, hogy adjon nekem valódi tehetséget, amely által művésszé válhatok. Felajánlottam, ha teljesíti a kérésemet, akkor attól kezdve, művészként, nem a magam dicsőségét fogom szolgálni, hanem az övét. Lehet, hogy ez vakmerő bátorság volt a részemről, én mégis inkább feltétel nélküli bizalomnak mondanám. Isten megkönyörült rajtam, és megajándékozott. Ettől számítva tekintem magam művésznek, az alkotó isteni kegyelem picinyke inasának.

– *A keresztény művész miben különbözik a nem kereszténytől? Hiszen attól, hogy egy művész mélyen hisz Istenben, még nem biztos, hogy az emberek lelkét megragadó, kiemelkedő alkotásokat hoz létre.*

– A valóban keresztény művésznél alapvetően fontos a hit, és az, hogy Istent tartsa a tehetsége forrásának. A közönségemnek kicsit tréfásan néha azt szoktam mondani, hogy én nem vagyok olyan tehetséges, mint amilyennek látszom. Ilyenkor mindig megkérdezik: Miért vagyok ennyire álszerény? Vajon nem én hoztam-e létre ezeket a gyönyörű képeket és nagyszerű írásokat? Igen, én rajzoltam és írtam ezeket, de a hozzá való tehetséget Istentől kértem. Nem magamtól vagyok tehetséges, nem a gyakorlásba és az önfejlesztésbe fektetett sok tízezer óra révén jutottam

el erre a szintre, hanem egyedül Isten ajándékozó szeretetének köszönhetően. Én csak annyit tettem, hogy vágytam, kértem, és elfogadtam ezt a talentumot, majd pedig a legjobb tudásom szerint használtam, és használtam, amíg az Úr megengedi. A hívő művész számára az önmegvalósítás az, hogy szolgálni akar a kapott képességeivel.

– *Rajzainak és vereseinek is fő témája az isten- és emberszeretet. Gyakran beszél a megbocsátásról, a csendben érlelődő benső üzenetről, a megtérés fájdalmas gyönyörűségéről, az érintő kegyelemről. Csupa olyan dologról, ami alapvetően meghatározza hívő életünk minőségét. Hogyan jelennek meg ezek az életében? Gondolom, Ön is tud haragos lenni, és elragadja néha az indulat...*

– Hát persze! Én is gyarló ember vagyok. Néha eltévedek, és kisebb-nagyobb kitérőket teszek a cél felé vezető úton. A műveimmel nem csak arról a szeretetről és harmóniáról beszélek, amit már megéltem, hanem arról is, amire még mindig vágyakozom. Az Isten iránti mérhetetlen szeretetvágyunk földi életünk során sohasem tud kielégülni. Ez azért nagyon jó,

mert nem szűnünk meg szólongatni őt, és keresni a közelségét. Én is naponta szólongatom, kérem és dicsérem az Urat, és örömmel fejezem ki neki a hálámat. Igen, hálás és elégedett vagyok azzal, amit kaptam, és azzal is, amiben majd csak a jövőben lesz részem. Emberi gyarlóságaimmal ugyanúgy bajlódom én is, mint mindenki más. Alapvetően nyugodt természetem ellenére sajnos én is ki tudok jönni a sodromból, néha megbántok másokat, vagy megbántódom, olykor tévesen és elhamarkodottan ítélek, vagy a magam javát keresem. Ennek ellenére meggyőződésem, hogy amíg élek, és képes vagyok bocsánatot kérni, addig semmi sincs veszve. Lehetséges a javítás és a megújulás. Nehézségeink közepette Istent olykor fényévnnyi távolságra érezzük magunktól. S boldogan fedezzük fel, hogy ő végig ott volt a szívünkben, s szelíden szólongatott: „Mikor veszel már észre?”

– *Az Egyvonalban Istennel című önéletrajzi riportkönyvben beszámol egy érdekes élményéről: a Thököly úti domonkos templomban egy színjátszó csoporttal lépett fel; Pilinszky János egy darabját vitték színpadra. Az előadás végén a közönség soraiból odament Önhöz egy fiatalember, és megköszönte,*

hogy az Ön egyik mondata, amelyet a szerep szerint elmondott, elindította őt Isten felé. Számomra ez a hit és a művészet szoros kapcsolatát bizonyítja. Mindkettő a reményt hordozza és közvetíti a világ felé.

– Ez így van, ha valódi művészetről van szó. Ebben az esetben én egy másik művész darabjában voltam egy kicsiny eszköz, s a művészet ereje megszólította a templom háttérében álló fiatalembert. Ez megerősít abban, hogy a művészetnek valóban lehet életalakító szerepe. A művészet az emberiség csodálatos ünnepe, amit sem a művész, sem a műélvező nem tud egyedül megünnepelni, mert ünnepelni csakis közösen lehet. Ha a művésznek van mondanivalója, hitvallása, akkor szívesen találkozik a közönségével. Ha viszont a művészt nem érdekli a közönsége, ha csak önmagát akarja megvalósítani, önmaga lelki káoszát kívánja büszkén mások elé tárni, akkor nem jöhet létre az ünnep, mert nincs mit ünnepelni.

– *Az egyik versében ezt írja: „Életed szeretet-üzenet.” Hogyan tudjuk megvalósítani ezt a mindennapi életünkben, amikor sokan még a szeretet fogalmát is elutasítják?*

– Valójában akkor tudunk szeretetet adni, ha mi is szeretett lények vagyunk, ha fel vannak töltve az érzelmi üzemanagyartályaink. Szerencsés és áldott ember, aki ilyen munícióval indul. Ha több szeretetet szeretnénk kapni és adni is, akkor az első lépés az, hogy nyissuk ki Isten és egymás felé a szeretettartályainkat. Ősi tapasztalat, hogy ha lelki szárazságunk idején – akár valódi érzések nélkül is – elkezdünk jót tenni másokkal, mert a javukat akarjuk, akkor az emberi jóság szépen lassan felserkenti bennünk a szeretet és az önbecsülés jó érzését. Ha az embernek élni sincs kedve, de akarattal erőt vesz magán, hajnalban lemegy reggelit vásárolni, és reggel gyönyörűen terített asztallal, frissen főzött kávéval várja a családját, ott valami történni fog. A családtagok hálája és szeretete vissza fog hatni rá. Ha két ember már elköteleződött egymás mellett, akkor egy megbeszélhetetlen konfliktust nem muszáj veszekedésbe fullasztani. Elég, ha a bölcsebb hangtalanul megöleli a másikat, majd kinyit egy üveg finom bort, és a poharat a társa felé nyújtva csak ennyit mond: „Mégis olyan jó, hogy együtt vagyunk. Köszönöm neked.” Ha mély vágy él bennünk, hogy ki tudjuk fejteni a szeretetünket, a Szentlélek valódi ötletzuhataggal fog meglepni bennünket. Ha nem tartunk ernyőt a kegyelemeső ellen, és nem ragadunk bele a komfortzónánkba, akkor menthetetlenül kisebb csodák fognak történni bennünk, velünk és körülöttünk. A legalapvetőbb kérdés az, hogy milyen kapcsolatban állunk Istennel. Mert

ebből a személyes, élő kapcsolatból fakad minden áldás: a feltétel nélküli szeretet, a megbocsátás, a hosszútűrés, a hűség, a belátás, az elfogadás és az elengedés művészete. Az Istennel való kapcsolatunk minőségétől függ az is, hogy merünk-e Istentől kérni. Ahol erős a szeretetkapcsolat, ott a bizalom is erős. Én egyedül annak köszönhetem a művészi karrierem, hogy mertem tehetséget kérni Istentől, és nem kételkedtem abban, hogy megadja.

– *Negyven éve él együtt a feleségével, négy gyermekük van és hét unokájuk. A művészfeleségek sorsa sohasem könnyű...*

– Bizony nem. Minden feleség lelki és anyagi biztonságra vágyik. A pályafutásom során voltam áruházi takarító, kerti munkás és egyházi adóbeszedő is. Egyik sem fényes egzisztencia. A feleségem mégis bízott bennem és mellettem állt. Amikor megcsömöröltem a tankönyvilleszt-rálástól, és munkanélkülivé váltam, akkor is bízott abban, hogy sikerül majd megoldanom a helyzetet. Életem nagy ajándéka, hogy ilyen jó feleségem van. Nagyon hálás vagyok neki!

– *Tizenhét éves volt, amikor rendszeresen gondozott egy mozgássérült fiút. Ez nem nagyon jellemző ebben az életkorban. Mégis úgy érezte, nem tartozik egészen Istenhez.*

– Sajnos erre egész életünkben csak törekedhetünk. De rendben van ez így. Isten tökéletesen átadta magát nekünk. Körbe vesz bennünket éjjel és nappal, kívül és belül. Az ő önátadása hiánytalan. Azt hiszem, földi életünk során az Istennek való átadottságunk mindig hiányos marad. Mégpedig azért, mert szeretetreméltóan tökéletlenek vagyunk. Isten maga az állandóság, feltétel nélkül és állandóan sugározza ránk a szeretetét. Mi pedig gyakran nem tudjuk elviselni ezt a megszegyenítően elfogadó, megbocsátó és tökéletes szeretetet. Megszokásból gyakoroljuk a hagyományörző vallásosság cselekedeteit, és egy kicsivel sem teszünk többet, mint amit az egyházunk elvár. Ez a vallásosság az, amiből meg kellene térnünk. A megtérés szerintem azt jelenti, hogy az ember a múltját, a jelenét és a jövőjét is átadja Istennek. Ugyanakkor a testét, a lelkét és a szellemét is neki ajánlja. Szeretnék ilyen megtért ember lenni. Szeretnék a közösségemnek hasznos tagja lenni. Szeretném őszintén kimondani a zoltárossal: „Nagyobb javam nincsen Istennél!” Köszönöm a beszélgetést.

BODNÁR DÁNIEL - MAGYAR KURÍR

Ne aggódj

Ne aggódj,
mert a teremő Isten,
aki jókedvében alkotott
és már születésed
előtt is szeretett téged,
örökre tenyerébe írta
sorsodat.
Most is a kezében tart,
és nem enged el soha.

SIMON ANDRÁS

Elvágott bilincsek

„Ki közületek a legerősebb?” - kérdezte Wilhelm Weigle esseni ifjúsági lelkész az ifjúsági óra résztvevőit. Kis idő múlva a legmarkosabb fiú lépett eléje. Weigle a fiú felé nyújtott egy cérnaszálat: „El tudod ezt tépni?” „Csekélység” - volt a válasz. „Akkor tedd össze a kezeidet!” Tíz-húsz-harmincszor körbe tekerte a kezeit ezzel a cérnaszállal, és ezt mondta: „Nos, tépd szét a cérnát!” A fiú minden erejét megfeszítve erőlködött - de hiába. „Nem sikerül!” - ismerte be. „Látjátok” - szólt hozzájuk Weigle, „ez példázza a bűn hatalmát! A kísértő azt mondja: „az egyszer, az egyszer se!” De ebből húszszoros, harmincszoros ismétlődés lesz, és aztán egy széttéphetetlen bilincs válik belőle.” Ezután Weigle elővette a zsebkését. Egy enyhe metszés, és a bilincs leesett. „Nézzétek! Ez példázza Jézus Urunk ígését: „Akit azonban a Fiú megszabadít, az valóban szabad.”

NEUKIRCHENER KALENDER
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

*Az élet olyan, mint egy könyv.
A balga felületesen lapoz benne,
a bölcs pedig gondosan olvasgatja, mert tudja,
hogy csak egyszer olvashatja el.*

A minden, az minden!

“Minden gondotokat őreá vessétek” 1 Pét 5,7.

“Minden lehetséges a hívőnek” Mk 9,23

“Mindenre van erőm a Krisztusban” Fil 3,20

“Mindenért hálát adjatok” Ef 5,20

Minden gondomat rád vethetem.
Nem csak az apró-cseprő gondokat,
a nagyobbakat is.
Nem csak a nagyokat, nehezeket,
a legkisebbeket is!
Mert a minden, az minden!

És minden lehetséges, ha hiszek.
Lehetetlen, megoldhatatlan,
Elérhetetlen nincsen!
Mert a minden, az minden!

És Tebenned mindenre van erőm.
Mindenre, sokra, kevésre,
szűkölködéssre és bővölködéssre...
Testvérek terhét vállamra vennem,
Teeléd vinnem!
Mert a minden, az minden!

S mindenért hálát adhatok.
Derűs napok, borús napok,
Örömök, szenvedések...
Mindezt azért adod,
Hogy cél felé segítsen.
Mindenért hálaéneket mondhatok.
Mert a minden, az minden!

TÚRMEZEI ERZSÉBET

A hüség jutalma

P. egy nagyvállalat vezérigazgatójának titkárnője volt. Szüleitől keresztény nevelést kapott, de élete igazán csak egy evangéliumi konferencián újult meg. Ott élte át Jézus Krisztus valóságát, és elhatározta, hogy őt követi.

Fiatalos buzgalmában és az Úr Jézusban most megtalált hit örömevel egy nap odament a főnökéhez, és közölte, hogy a jövőben nem fogja leírni és továbbítani az üzleti életben általánosan elterjedt hazugságokat. Főnöke csodálkozva nézett az eddig olyan kiegyensúlyozott nőre, és így szólt:

– Jó, ez a maga dolga, de akkor felmondok magának. A felmondási idő leteltéig a könyvelésben dolgozhat.

Az eset az egész cégben nagy feltűnést keltett. Az emberek szemében lekerülni a vezérigazgatói titkárnői állásból egy kezdő könyvelő pozíciójába nagy lecsúszást jelentett, de P. mindenki meglepetésére bátran és nyugodtan viselte a sorsát.

Elérkezett az utolsó munkanapja. A nagyfőnök hívatta:

– Talált már új állást? – kérdezte.

– Nem. – érkezett a válasz.

– Ez esetben, kérem, maradjon itt. Ön lesz itt az első pénztáros.

Aki lop, az hazudik is – mondja a régi közmondás. A vezérigazgató nyilvánvalóan tudta, hogy aki nem hazudik, az a pénzdolgokban is abszolút megbízható.

EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK CÍMŰ KÖNYVBŐL

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecsimetodista.hu/>. **Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!**

A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

„Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.”

Jelenések 21:6/b

Kívánunk áldott új esztendőt, amelyben ez az élő víz folyamatosan táplálhat minket!

